

Rådet for
Den Europæiske Union

Bruxelles, den 28. september 2021
(OR. en)

11748/21

**Interinstitutionel sag:
2021/0233 (NLE)**

VISA 196
MIGR 178
RELEX 753
COAFR 232
COMIX 447

LOVGIVNINGSMÆSSIGE RETSAKTER OG ANDRE INSTRUMENTER

Vedr.: RÅDETS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE om suspension af visse
bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF)
nr. 810/2009 for så vidt angår Gambia

RÅDETS GENNEMFØRELSESAFGØRELSE (EU) 2021/...

af ...

**om suspension af visse bestemmelser i
Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009
for så vidt angår Gambia**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks)¹, særlig artikel 25a, stk. 5, litra a),

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

¹ EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1.

- (1) I slutningen af februar 2019 besluttede de gambiske myndigheder ensidigt at indføre et moratorium for alle tvangsmæssige tilbagesendelsesoperationer, hvilket forhindrede effektive tilbagesendelser i det meste af 2019. Efter ophævelsen af moratoriet i januar 2020 er medlemsstaterne stødt på gentagne hindringer, som Gambia har indført for tilrettelæggelsen og gennemførelsen af tilbagesendelsesoperationer. Variationer i graden af Gambias samarbejde har ligeledes hæmmet alle faser af tilbagesendelsesprocessen, herunder i forbindelse med anvendelsen af den gældende gode praksis og andre operationelle ordninger, der tidligere er aftalt mellem Unionen og Gambia. Den 6. april 2021 tilkendegav de gambiske myndigheder, at landet indtil videre ikke var i stand til at modtage tilbagesendte personer, og i juni 2021 bekræftede de, at der eksisterer et "moratorium for tvangsmæssig tilbagesendelse eller hjemsendelse indtil efter valget i december".
- (2) Kommissionen har siden 2019 taget skridt til at forbedre graden af Gambias samarbejde om tilbagetagelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Disse skridt bestod i adskillige møder med de gambiske myndigheder på både teknisk og politisk plan for at finde gensidigt acceptable løsninger og for at nå til enighed om yderligere støtteprojekter til fordel for Gambia. Sideløbende har der fundet udvekslinger på højt plan sted mellem Kommissionen og Gambia. Tilbagetagelesspørgsmålet blev også rejst i andre møder, der var organiseret af EU-Udenrigstjenesten.

- (3) I betragtning af de skridt, som Kommissionen hidtil har taget for at forbedre graden af samarbejde og Unionens overordnede forbindelser med Gambia, vurderes det, at Gambias samarbejde med Unionen om tilbagetagelsesspørgsmål ikke er tilstrækkeligt, og at der derfor er behov for handling fra Unionen.
- (4) Anvendelsen af visse bestemmelser i forordning (EF) nr. 810/2009 bør derfor midlertidigt suspenderes for de gambiske statsborgere, som er visumpligtige i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1806¹. Dette burde tilskynde de gambiske myndigheder til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at forbedre samarbejdet om tilbagetagelsesspørgsmål.
- (5) De bestemmelser, der midlertidigt suspenderes, er dem, der er fastsat i visumkodeksens artikel 25a, stk. 5, litra a): suspension af muligheden for at fravige kravene med hensyn til den dokumentation, der skal fremlægges af visumansøgere, jf. artikel 14, stk. 6, suspension af den generelle behandlingsperiode på 15 kalenderdage, jf. artikel 23, stk. 1 (som derfor også udelukker anvendelsen af reglen om forlængelse af denne frist til højst 45 dage i individuelle tilfælde), suspension af udstedelsen af visa til flere indrejser i overensstemmelse med artikel 24, stk. 2 og 2c, og suspension af muligheden for fritagelse for visumgebyr for indehavere af diplomatpas og tjenstepas i overensstemmelse med artikel 16, stk. 5, litra b).

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1806 af 14. november 2018 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav (EUT L 303 af 28.11.2018, s. 39).

- (6) I artikel 21, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) er det fastsat, at enhver unionsborger har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaterne og i gennemførelsesbestemmelserne hertil. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF¹ giver virkning til disse begrænsninger og betingelser. Denne afgørelse berører ikke anvendelsen af nævnte direktiv, som udvider retten til fri bevægelighed til at omfatte familiemedlemmer uanset deres statsborgerskab, når de ledsager eller slutter sig til unionsborgeren. Denne afgørelse finder således ikke anvendelse på familiemedlemmer til en unionsborger, på hvem direktiv 2004/38/EF finder anvendelse, eller på familiemedlemmer til en tredjelandstatsborger, der har samme ret til fri bevægelighed som unionsborgere i henhold til en aftale mellem Unionen og dens medlemsstater på den ene side og et tredjeland på den anden side.
- (7) Foranstaltningerne i denne afgørelse bør ikke berøre medlemsstaternes folkeretlige forpligtelser som værtslande for internationale mellemstatslige organisationer eller for internationale konferencer indkaldt af internationale mellemstatslige organisationer, som medlemsstaterne er vært for. Den midlertidige suspension bør derfor ikke finde anvendelse på gambiske statsborgere, der ansøger om visum, for så vidt det er nødvendigt for, at medlemsstaterne kan opfylde deres forpligtelser som værtslande for sådanne organisationer eller konferencer.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77).

- (8) I medfør af artikel 1 og 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om denne afgørelse til udbygning af Schengenreglerne, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne afgørelse i sin nationale lovgivning, jf. artikel 4 i protokollen.
- (9) Denne afgørelse udgør en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF¹; Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

¹ Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne (EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20).

- (10) For så vidt angår Island og Norge udgør denne afgørelse en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne¹, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF².
- (11) For så vidt angår Schweiz udgør denne afgørelse en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne³, der henhører under det område, som er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF⁴.

¹ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

² Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengenreglerne (EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31).

³ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

⁴ Rådets afgørelse 2008/146/EF af 28. januar 2008 om indgåelse, på Det Europæiske Fællesskabs vegne, af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne (EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1).

- (12) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne afgørelse en udvikling af de bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne¹, der henhører under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2011/350/EU².
- (13) Denne afgørelse udgør en retsakt, der bygger på, eller som på anden måde har tilknytning til, Schengenreglerne, jf. henholdsvis artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003, artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2005 og artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2011 —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

¹ EUT L 160 af 18.6.2011, s. 21.

² Rådets afgørelse 2011/350/EU af 7. marts 2011 om indgåelse, på Den Europæiske Unions vegne, af protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, navnlig for så vidt angår afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser og personbevægelser (EUT L 160 af 18.6.2011, s. 19).

Artikel 1
Anvendelsesområde

1. Denne afgørelse finder anvendelse på de gambiske statsborgere, som er visumpligtige i henhold til forordning (EU) 2018/1806.
2. Den finder ikke anvendelse på gambiske statsborgere, der er fritaget for visumpligten i henhold til artikel 4 eller artikel 6 i forordning (EU) 2018/1806.
3. Denne afgørelse finder ikke anvendelse på gambiske statsborgere, der ansøger om visum, og som er familiemedlemmer til en unionsborger, på hvem direktiv 2004/38/EF finder anvendelse, eller familiemedlemmer til en tredjelandstatsborger, der har samme ret til fri bevægelighed som unionsborgere i henhold til en aftale mellem Unionen og dens medlemsstater på den ene side og et tredjeland på den anden side.
4. Denne afgørelse berører ikke tilfælde, hvor en medlemsstat er bundet af en folkeretlig forpligtelse, dvs.:
 - a) som værtsland for en international mellemstatslig organisation
 - b) som værtsland for en international konference indkaldt af eller i De Forenede Nationers regi eller andre internationale mellemstatslige organisationer, som en medlemsstat er vært for

- c) i henhold til en multilateral aftale, hvorved der tilkendes privilegier og immuniteter, eller
- d) i medfør af Lateranforliget fra 1929 indgået mellem Den Hellige Stol (Vatikanstaten) og Italien som senest ændret.

Artikel 2

Midlertidig suspension af anvendelsen af visse bestemmelser i forordning (EF) nr. 810/2009

Anvendelsen af følgende bestemmelser i forordning (EF) nr. 810/2009 suspenderes midlertidigt:

- a) artikel 14, stk. 6
- b) artikel 16, stk. 5, litra b)
- c) artikel 23, stk. 1
- d) artikel 24, stk. 2 og 2c.

Artikel 3

Adressater

Denne afgørelse er rettet til Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Estland, Den Helleniske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Republikken Kroatien, Den Italienske Republik, Republikken Cypern, Republikken Letland, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxembourg, Ungarn, Republikken Malta, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Republikken Polen, Den Portugisiske Republik, Rumænien, Republikken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Republikken Finland og Kongeriget Sverige.

Udfærdiget i ..., den ...

På Rådets vegne

Formand
